

Přečti si interview s Janem Onderkou a vyplň požadované údaje do přiložené tabulky strukturovaného životopisu.

Dne 1. 10. 2010 nastoupil na místo šéfredaktora chebského deníku Prostor Jan Onderka. Kudy se ubíraly jeho životní cesty a co ho po letech přivedlo zpět do rodného města? I na tyto otázky vám dá odpověď následující rozhovor.

Pane šéfredaktore, říká se, že vaše maminka vyrazila z prvomájového průvodu rovnou do porodnice.

To není úplně přesné. Ale je pravda, že když jsem se narodil, vládl u nás ještě tuhý komunismus. Táta s mámou měli jít jako každý rok do prvomájového průvodu, ale na mámu přišly nad ránem porodní bolesti, a tak místo do průvodu spěchala do porodnice. Na svět jsem prý příliš nespěchal, ale do večera jsem to stihl.

Vaši rodiče ale nepatřili k příznivcům režimu.

To opravdu ne. První problémy přišly už ve školce. Nějak jsem si nemohl zapamatovat takovou hloupou básničku o Leninovi. Paní učitelka nade mnou zlomila hůl už v mých čtyřech letech. No, možná, že už tenkrát ve mně byly skryty nějaké antikomunistické geny. (smích) Když jsem šel do školy, rodiče mě chtěli dát na šestku, protože tam byla posílena výuka jazyků, ale vzhledem k tomu, že v komunismu panovala tuhá disciplína a naši neměli ten správný postoj k socialistickému zřízení, musel jsem jít do školy, do níž jsme patřili podle bydliště, tedy na americkou ZŠ Klementa Gottwalda, jak se tehdy vtipně říkalo.

Nakonec jste ale úspěšně odmaturoval na chebském gymnáziu.

To je sice pravda, ale taky to nebylo jednoduché. Ředitel ZŠ mi totiž nedal doporučení ke studiu, protože mi otec svým podpisem Charty 77 zkazil kádrový posudek. (smích) Nemohl jsem si tedy vybírat – ačkoli jsem končil osmou třídu se samými jedničkami, musel jsem se jít „napravit“ do dělnického prostředí. Tak jsem v září 1988 nastoupil na Střední odborné učiliště řemesel v Chebu. Nechci vypadat nafoukaně, ale musím říct, že obor, jemuž jsem se učil, obráběč kovů, jsem zvládal levou zadní. Když mi bylo patnáct a půl, komunismus konečně padl. Naši nelenili a na konci 2. ročníku požádali ředitele SOU o přestup na gymnázium. Můj sen se splnil – 1. 9. 1990 jsem začal studovat na zdejším gymplu. Bohužel od 1. ročníku.

Jaká byla ve škole atmosféra po pádu režimu?

Skvělá, na ta léta nikdy nezapomenu. V sedmnácti je každá doba dobrá, člověk má pocit, že dobude svět, prožívá první lásky, poznává zakázané věci... Ale když se k tomu ještě přidá ta změna ve společnosti, svoboda, svoboda, svoboda, nemá to prostě chybu.

Patřil jste ke studentům-šprtům, nebo spíše k uličníkům a rošťákům?

Myslím, že jsem měl z obou skupin něco. Ale přece jen jsem byl ve srovnání se svými vrstevníky zodpovědnější. Byl jsem starší, víc jsem si vážil možností, které se mi naskytly. Např. jsem na začátku 2. ročníku odjel na stáž do SRN – 1. pololetí jsem studoval na gymnáziu ve Weiden. Tam jsem také poprvé trochu přičichl k novinářině. Po celou dobu jsem psal články o naší zemi do školního časopisu Domino.

Takže asi mluvíte výborně německy.

No, ta stáž byla dobrá zkušenost. V roce 1993 jsem úspěšně složil zkoušky Německého jazykového diplomu, ve znalostech němčiny jsem dosáhl úrovně C1. A v téže roce jsem vyhrál konkurz na prázdninový stipendijní pobyt v Berlíně. Celé léto jsem si užíval v německém hlavním městě a přitom se vzdělával na Letní škole germánských studií. Bylo to bezvadné. A ještě ke všemu zadarmo, veškeré náklady mi hradila nadace DAAD.

Nechtěl jste v Německu zůstat? Přece jen – vzdělání v zahraničí by mělo svou váhu.

Nechtěl, doufal jsem, že je to jen jedna kapitola mého života a že si přečtu ještě další. Možná z toho důvodu jsem se vydal cestou, kterou ode mě nikdo nečekal. Po maturitě jsem se rozhodl pro studium na technice.

Takže jste chtěl skončit jako strojní inženýr?

Strojní fakultu ČVUT jsem studoval dva roky, ale čím déle jsem tam byl, tím víc jsem věděl, že tomuto oboru nechci zasvětit celý svůj život. Nebavilo mě to, a tak jsem v roce 1996 začal studovat Stavební fakultu ČVUT v Praze. Pět let jsem se potácel mezi výpočty a nákresy, tisíckrát jsem s tím chtěl praštit, ale věděl jsem, že bych strašně ranil mámu. Dvě zpackaná studia by asi neunesla. Moc si přála mít v rodině vysokoškolačka. Když jsem ale v červnu 2001 promoval, moc si to neužila. Byla už hodně nemocná.

První výplatu jste si odnesl ze stavební firmy?

Ano, hned po prázdninách jsem nastoupil do poměrně známé pražské firmy Armatech. Čtyři měsíce jsem pracoval ve funkci nákupčího. Jezdil jsem po republice a sháněl stavební materiál. Musím říct, že mě to moc nebavilo, a když jsem se oženil a narodila se mi dcera, vzal jsem rychle do zaječích. Měl jsem na starost rodinu, a tak jsem přijal první nabídku, která se naskytla. V lednu 2002 jsem začal pracovat jako správce počítačové sítě v IPS Praha. Místo to bylo lukrativní, ale mně kromě peněz nic nepřinášelo. Když se nám v listopadu 2002 narodila druhá dcera a manželka projevila zájem vrátit se po porodu rychle do práce, neváhal jsem ani chvíli a na konci ledna jsem odešel na rodičovskou dovolenou.

Opravdu? To v tehdejší době asi nebylo moc obvyklé.

Máte pravdu. Ale mně to vyhovovalo. Byl jsem celý den s dcerou a ve volných chvílích jsem se věnoval své nové zálibě – historii. Listoval jsem si v encyklopediích, studoval jsem historické mapy, navštívil mnoho muzeí a nakonec jsem dostal ten šílený nápad přihlásit se k bakalářskému studiu historie na Filozofické fakultě UK v Praze. Vzali mě – asi proto, že takového exota tam ještě neměli. Vždyť na začátku studia mi bylo skoro třicet.

To jste opustil rodinu, na niž jste si tak zakládal?

To ani náhodou. V září 2003, kdy jsem začal studovat, bylo dceři 10 měsíců. Bydleli jsme sice v Chebu, což byla trochu komplikace, ale já jsem jezdil do Prahy jednou týdně, a tak jsme to s manželkou vždycky nějak udělali. Studium historie mě fakt bavilo. Navíc jsem se v Praze seznámil s jedním klukem z Lidových novin – ten mě přemluvil, abych občas připravil nějaký zajímavý článek z našich dějin. Nebo třeba čtenářský kvíz.

Pořád jsem čekala, kdy se konečně dostaneme k té novinářině...

Jo jo, byla to náhoda, ale tak už to v životě bývá. V redakci mi postupně přidávali víc a víc práce a já jsem rychle došel k tomu, že tohle je to, co mě baví. V roce 2006 jsem úspěšně ukončil školu i rodičovskou dovolenou, ale práci redaktora jsem opustit nechtěl. Přece jen, působil jsem tam dva roky, i když jen na částečný úvazek... A tak jsme se domluvili na externí spolupráci. Ještě že existuje e-mail. V praxi to vypadalo tak, že jsem byl v Chebu a články posílal rovnou z domova. Když se ale objevila nabídka z Prostoru, moc dlouho jsem se nerozmýšlel. Přece jen, když pracujete v místě svého bydliště, je všechno jednodušší. Přestože mám teď zodpovědnost za více lidí, nejen za ty svoje holky...

Jak jste to všechno zvládal? Přece jen – starost o dítě, studium, novinářina a ještě psaní knihy...

Někdy to byla docela fuška, ale držím se hesla Kurta Cobaina: Lepší shořet než vyhasnout. Občas mi hořely termíny, ale nakonec jsem to vždy zvládl. Když se mi nechtělo dělat jedno, obrátil jsem pozornost na to druhé či třetí. Na knížce jsem pracoval skoro dva roky, ale výsledek snad stojí za to.

Mohl byste ji čtenářům trochu přiblížit?

Jmenuje se *Kdo jsi bez viny, hod' kamenem...* Vyšla letos a zabývá se tématem sice starým, ale pořád aktuálním. Zejména v regionu, v němž žijeme. Týká se totiž odsunu Němců z českého pohraničí. Podařilo se mi posbírat výpovědi autentických svědků, záznamy dobových médií a názory mnoha odborníků-historiků. Chci prostě přispět ke zlepšení česko-německých vztahů. A vlastně tím Němcům trochu vrátit to, že mi umožnili u nich studovat.

Máte ještě vůbec čas na své koníčky a záliby?

Jistě, spojení „Nemám čas“ absolutně nesnáším, je to jen výmluva pro lenochy. V zimě si rád zalyžuji, poslední dva roky jezdíme s manželkou jako vedoucí na letní skautské tábory. Když mám čas, sáhnu po dobré knize. A taky jsem loni složil státní zkoušku z anglického jazyka na úrovni B2.

Přeji vám i čtenářům, ať se vám v naší redakci líbí.

Pokud se chcete Jana Onderky na cokoli zeptat, zavolejte mu na telefonní číslo 777 442 442 nebo mu pošlete e-mail na adresu: onderka@seznam.cz

OSOBNÍ ÚDAJE	
Jméno	
Adresa	Valdštejnova 48, Cheb
Telefon	
E-mail	
Datum narození	

VZDĚLÁNÍ A KURZY	
Období - instituce - obor	

PRACOVNÍ ZKUŠENOSTI	
Období - zaměstnavatel - dosažená pozice	

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

OSOBNÍ SCHOPNOSTI A DOVEDNOSTI	

DOPLŇUJÍCÍ INFORMACE	

V Chebu dne 30. 11. 2010